

нагоре. Слънцето трептѣло и жарило. Босилко се задъхвалъ, но не спиралъ. А потерата се показала. Босилко бързалъ, но предъ очитѣ му притъмнѣло, краката му се подкосили, падналъ и издъхналъ. . . . Иглика надъ него паднала, викнала, та гората събудила, па и на нея предъ очи притъмнѣло и тя за винаги тукъ заспала.

И ето, дето Босилко издъхналъ, това дърво израстло. А дето Иглика плакала, тази водица изврѣла! . . .

(Продължава въ четвърта книжка)

Александъръ Спасовъ

СНѢЖИНКИ

Пада снѣгъ — звездици бѣли
 Стеле по земята кална,
 И съ дървета оголѣли
 Вѣтръ пѣе пѣсень жална . . .

Тихо падайте снѣжинки,
 Че зрънцата въ земни пазви
 Зъзнатъ голи и саминки:
 Нека ваши пухъ ги пази!

Глухо, мрачно е полето,
 Орлякъ врани тамъ се сбиратъ,
 Скръбъ навѣватъ на сърдцето:
 Гладни грачатъ, плячка дирятъ...

А по улицитѣ градски
 Съ рохкавъ пухъ постлани,
 Скитатъ се дечица гладни.
 Кой ще ги нахрани!

Емануилъ п. Димитровъ

